

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Աշնան վերջը

Փըչեց ցրտաշունչ քամին հյուսիսից
Եվ այլանդակեց բընության պատկեր.
Մերկացան այգիքն իրանց զարդերից,
Մերկացան սար, ձոր, անտառ ու դաշտեր.

Երկինքը տխո՛ւր, մռա՛յլ, անպամած՝
Էլ չի շողշողում լուսափայլ արև.
Երկրի երեսը մշուշով պատած՝
Երկնքից անվերջ թափվում է անձրև:

Լռել է սոխակ: Պարտիզի խորքում
Ո՛հ, էլ չի լսվում քաղցր դայլայլիկ.
Լռել է սարյակ, չվել է ծիծառ.
Էլ չի գեղգեղում սիրուն դեղձանիկ:

Կեռասն ու ծիրան, կարմրաթուշ խնձոր
Էլ չեն զարդարում պարտեզի ծառեր,
Այժմ նոցա տեղ մերկ ճղանց վերա
Քամուց խշշում են դեղնած տերևներ:

Տխուր նստել է և այգեպանը
Յուր մութ ու խոնավ, ցուրտ կացարանում,
Է՛հ. էլ ի՞նչ սրտով շրջի նա այգին,

Երբ մերկություն է նորա մեջ տիրում:

Ավերակ դաշտում, ամայի արտում
Արդեն դադրել են հոգս ու աշխատանք.
Չի շարժվում արոր, լուռ է սերմնացան,
Դաշտային կյանքի կորել են բերկրանք:

Փրչում է քամին, փրչում կատաղած,
Ձմռան գալուստը գուժում աշխարհին.
Նայում են շուրջդ սո՛ւգ, ամայություն՝ն,
Ողբում է երկինք, ողբում է գետին...

1886, 5 նոյեմբերի